

ИСТОРИЯ НА АДВЕНТНАТА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ

БОТЕВГРАД - ВЯРА И СЪРЦЕ

В основата на църквата в Ботевград е вградено личното свидетелство на трима адвентисти - един войник и двама медицински работници, чиито имена вече не се помнят.

Около 1930 г. Иван Коловски от с. Врачеш бил в казармата, където приел библейската вест, свързана с личния Бог и Спасител, Който скоро ще се завърне отново. Един друг войник, адвентист, му разказал това и оставил пример за вяност в трудните условия на военната служба. След завръщането си у дома Иван Коловски на свой ред започнал да споделя Евангелието с роднини, приятели и съседи. Той е първият кръстен адвентист в ботевградския край, първоначално член на църквата в гр. София. И до днес го помнят като най-добрия човек в селото. Отгледал децата и внуците си с песента "Бог е лю-

Най-добрият човек в селото

Иван Коловски

бов" и с библейските стихове, които учили всяка седмица за детското съботно училище. Дъщерите му разказват

как свирил духовни песни на кларинет и още пазят нотите, които сам написал. Помнят как се молил със сълзи за тяхното спасение в годините, когато удоволствията на греха станали привлекателни и за тях. Рано сутрин брат Иван се срещал със своя Спасител в коридорчето на малката къща, където запалвал лампа, за да почет Бибlijата и да се помоли, без да събужда децата. Но понякога, когато отваряли очи преди да ги повикат за училище, те чували имената си в бащината молитва. В по-късните години обикалял домовете им всеки петъчен следобед, за

да поиска прошка от всички и да влезе с мир в Божиата почивка.

Преди 1950 г. във Врачеш вече имало група адвентисти, повярвали от свидетелството на брат Иван Коловски: семействата Петкана и Илия Гергови, Христина и Вуно Бошовски, Христина и Васил Ценковски, Рада и Петър Пешуновски и Христина и Петко Бенчеви. Домът на семейство Гергови станал място за богослужение. Посещавал ги брат Петър Маринков от София. Групата се разраснала поради добрия пример и личните им усилия за спасение на души. Повечето от днешните адвентисти са деца и роднини на тогавашните вярващи в с. Врачеш.

Радости и болки през годините

Църквата по време на Стефан Максимов. Предстои ремонт.

До 1955 г. вярващите от с. Врачеш, Ботевград и Краево са били посещавани от проповедниците, служили в гр. София. През юни 1955 г. в Ботевград пристигнало семейството на Йосиф Пешкирев - той е първият проповедник на ботевградската църква. Започнал библейска работа с много хора. В дома на Станка Стоянова се провел първият библейски курс, след който се кръстили четири жени - Вуна Станчева, Кула Стоянова, Николина Ангелова и Бона Димитрова. Първоначално се събирали за богослужение в с. Врачеш, в дома на Христина и Васил Ценковски, а след това - в квартирата на семейство Пешкиреви в Ботевград, на ул. "Димитър Общи" 7. По това време, заедно с приятелите на истината и де-

цата, наброявали около 30 души. Тогава била регистрирана църква в Ботевград, отделно от софийската. Много често вярващите от града се събирали на обща вечеря в квартирата на проповедника. Живеели задружно и скоро се кръстили някои техни роднини - съпругът и дъщерята на сестра Кула, майката и лелята на сестра Бонка. Кръстили се и семейство Стаменка и Петър Василеви. През есента на 1956 г. в Ботевград започнала активна атеистична пропаганда. Местният вестник злопоставял проповедника, а владиката от Ловеч специално посетил Ботевград, за да говори против неговата работа. Много от приятелите на истината се отдръпнали, а от членовете отстъпил само един. След многоб-

роини опити за сплъщане Йосиф Пешкирев бил изгнана от Ботевград. Преместили го в Ямбол, откъдето пристигнал Любен Паралиев. Било август 1960 г. Поради преследването в Ботевград брат Паралиев се установил във Врачеш, където църквата намерила подслон в дома на семейство Ценковски - мястото за богослужение на групата вярващи от селото. Тук работил седем години. Посещавал редовно адвентистите от Ботевград, събирали се в някои от домовете им. По това време адвентната вест достигнала и района на гр. Правец. Димитър Петров дълго мислил над това, какво му пречело да повярва, и решил да се вслуша в препоръките на Бибlijата. В събота отишъл с велосипеда си на богослужение във Врачеш. Оттогава брат Паралиев станал чест гост в дома му в Калугерово. Заедно изследвали библейските истини и през 1964 г. Димитър се кръстил. Три години по-късно се кръстила и съпругата му Василка. През 2002 г. се кръщават и Иванка и Венко Райчеви от Правец.

След заминаването на брат Паралиев църквата останала без служител до 1990 г. Често я посещавали проповедници и младежи от София. Дългогодишен старейшина бил брат Иван Коловски. Вярващите от Врачеш направили разширение на помещението в дома на семейство Ценковски,

което ползвали за богослужение, и се събирали тук още 20 години. Адвентистите от Врачеш правели впечатление със сърдечното си гостоприемство и с мисионските си посещения в съботния следобед. По това време към църквата се присъединила сестра Бана от с. Лопян - тя е първата адвентистка в района на гр. Етрополе. Заедно със съпруга ѝ Иван Маринов били православни вярващи. Преди заселването си в Лопян той работил като домакин в Гложенския манастир, приел адвентната истина, но не успял да се кръсти. Работел в Общината на Лопян и много пъти предупреждавал вярващите хора, когато полицията се готвела да ги арестува по време на богослужението. След като съпругът ѝ починал и децата поели своя житейски път, всеки гост можел да завари сестра Бана с отворена Библия. Обичала да казва, че не е сама, щом Бог е в нейния дом.

През годините имало членове на църквата и в селата Стъргел, Камарци, Трудовец и Новачене. След смъртта им не останали последователи. Само в с. Трудовец живее една от дъщерите на брат Вуно Бошовски от Врачеш, която е адвентистка.

От октомври 1986 г. до 1990 г. богослужението на ботевградската църква се провеждало в дома на сестра Иванка Ралчовска в с. Врачеш. От 1990 г. всички вярващи отново започнали да се събират в Ботевград: най-напред наели квартира в дома на Надка Ангелова (дъщеря на сестра Цвета от с. Краево), а през 1992 г. бил закупен собствен молитвен дом. По това време проповедник на църквата е Стефан Максимов.

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

... за евангелизацията през есента.

Цветана Ангелова била гонена от своите домашни

Около 1932-1937 г. семейство Стоянка и Александър Янински от Ботевград и Цвета Ангелова от с. Краево се запознали със семейство адвентистите, работещи в болницата като домакини. Адвентистите не били ботевградчани. Семейство Анински живеели близо до болницата и имали възможност да общуват с тях, а Цвета Ангелова била приета за лечение на сърдечно заболяване. Скоро намерила лек и за греховете си.

Не е известно дали Стоянка и Александър са се кръстили, но техният дом е бил първото място за богослужение в Ботевград. Дъщеря им Иванка и Станка Стоянова са първите кръстени адвентисти в града. Сестра Иванка Лакова обикаляла съседките и приятелките си, за да им каже какво пише в Библията. Била известна като щедра и милостива жена. А сестра Станка най-често предоставяла дома си за проповядване на Евангелието.

Когато се върнала от болницата, Цвета Анге-

лова била много щастлива, че е намерила Бога, Когото от младини търсела. Обикаляла пеш манастирите и стигнала чак до Рилския, за да пита как да повярва и да си спаси душата. Един игумен от Рилския манастир ѝ отговорил, че трябва да пази десетте Божии заповеди. Майката на сестра Цвета била много недоволна, че дъщеря ѝ станала "друговерка", понеже всички в с. Краево ѝ се подигравали. Молила зет си да я изостави и дори да я убие, като обещава, че ще отгледа децата. Една вечер той, добър по характер и въздържател, но озлобен от подигравките мъж, започнал да души жена си. Точно тогава външната врата силно хлопнала, а няма-ло никого. Изплашил се и спрял. Няколко години по-късно, през 1941 г., съпругът на сестра Цвета починал и тя останала млада вдовица. Преди смъртта си приел вярата, заради която искал да я убие. Техен син е пастор Ангел Ангелов, живеещ в гр. Пловдив.

Бъдещето

Щастливи след богослужение.

В последните 10 години се кръстили много от децата на някогашните адвентисти. Само семейство Цанка и Марин Маринови, които се присъединили към църквата през 1989 г., нямат роднини адвентисти. Благодарим на Бога, че още са сред нас петима от пионерите: брат Вуно Бошовски от с. Врачеш, сестра Николина Ангелова и сестра Бона Димитрова от Ботевград, сестра Василка и брат Димитър Петрови от с. Калугерово. Тяжната вяност ни дава надежда, че можем да устоим до края. Ще се радваме, ако в архивите на небето историята на нашата църква бъде определена като история на победилата греховете ни Божия благодат. "Затова вие не сте вече странници и пришълци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство, понеже бяхте съградени върху основата на апостолиите и пророците, като е крайъгълен камък сам Христос Исус, върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм, свят на Господа." (Еф. 2:19-21)

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД

Главен редактор: Петя Накова
Редакционен съвет: Людмила Младенова,
Александър Филупов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София,
кв. "Враждебна", ул. "8" №49
тел. 946 70 98, факс 946 70 93
e-mail: xm@tradel.net
ISSN 1310-8654